

РЕШЕНИЕ

№ 9014

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10856** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46, вр. чл. 42з от Закона за чужденците в Република България.

Адвокат – пълномощник на М. Т. – гражданин на Р. Турция е оспорил от негово име ЗАПОВЕД, рег. № 4536 ПАМ-584/13.09.2024 г. на началника на Гранично полицейско управление – С., РД „Гранична Полиция“ – Е., при Главна дирекция „Гранична Полиция“ - МВР, с която, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ“, за срок от пет години.

Жалбоподателят и адвокатът не се явяват. С жалбата се поддържат доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на заповедта, като е заявена и претенция за възстановяване на разноски.

Ответникът е представляван от юрисконсулт, който: оспорва жалбата и представя писмена защита; не заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но е неоснователна.

Според чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 с.з. – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“ се налага, когато „са налице основанията по чл. 10, ал. 1“. В процесната заповед, като основание по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ е уточнено това, по смисъла на т. 4 – „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и

извеждане на лица в други държави“. Мотивите за налагане на ПАМ, противно на твърденията от жалбата са изложени в заповедта, макар разпоредбата на чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ да изключва задължение за излагане на фактически основания. Ответникът установява и доказва, посредством представените писмени доказателства, че: на 11.09.2024 г. М. Тюрк превел през границата на РБ с Турция, на ГКПП „Капитан А.“, посредством управлявана от него товарна композиция – МПС с установен регистрационен номер, непълнолетен иракски гражданин, без разрешение на надлежните органи на властта; за това инкриминирано деяние е признат за виновен от съдебен състав на Районен съд – Свиленград, който одобрил споразумение по чл. 382, ал. 7 НПК. Издателят на заповедта се позовава и на Докладна записка - предложение, рег. № 4536р-30346/11.09.2024 г. (л. 15 от делото на Административен съд – Хасково), в което подробно са описани фактическите обстоятелства, касаещи случая.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която несъмнено е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива - задължителни за компетентния административен орган. Той е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), и това задължение е било изпълнено в процесния случай. Неточното посочване в заповедта на текста, на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ като „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ“, вместо така, както предвижда текстът на нормата - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“ не се отразява на законосъобразността на административния акт, понеже описанието на деянието и цитирането на относимите правни норми не оставя съмнение, относно волята на административния орган. Тази „фактическа грешка“ не се е отразила на възможността, чужденецът да разбере причината (основанието) за налагане на ПАМ и да осъществи правото си на защита.

Заповед, рег. № 4536 ПАМ-584/13.09.2024 г. е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил с цитираните по – горе материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ по чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, чл. 1, т. 4 ЗЧРБ и не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 1 АПК, вр. чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на М. Т. – гражданин на Р. Турция, против ЗАПОВЕД, рег. № 4536 ПАМ-584/13.09.2024 г. на началника на Гранично полицейско управление – С., РД „Гранична Полиция“ – Е., при Главна дирекция

„Гранична Полиция“ – МВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: